

رابطه‌ی فعالیت بدنی با پیشرفت تحصیلی نوجوانان پسر دوره اول دبیرستان

اعظم حسین پور^۱، مهدی دوایی^۲، ساناز اشکان^۳

^۱ کارشناس ارشد روانشناسی تربیتی، دانشگاه آزاد واحد تهران مرکز، ایران

^۲ استاد تمام دانشکده روانشناسی و علوم تربیتی دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکز، تهران، ایران

^۳ استاد دانشکده روانشناسی و علوم تربیتی دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکز، تهران، ایران

چکیده

تحقیق حاضر با هدف بررسی رابطه بین فعالیت بدنی و پیشرفت تحصیلی نوجوانان پسر صورت گرفت. روش مورد استفاده در این پژوهش از نوع همبستگی و رگرسیون بود. جامعه آماری کلیه نوجوانان پسر پایه‌ی هشتم دوره اول دبیرستان منطقه ۱ شهر تهران که شامل ۲۶۲۱ دانش‌آموز می‌باشد. تعداد ۳۳۵ نفر از آن‌ها را به‌وسیله جدول مورگان و به روش نمونه‌گیری تصادفی ساده انتخاب شدند و به پرسشنامه فعالیت بدنی نوجوانان (paq-c) پاسخ دادند. همچنین برای متغیر پیشرفت تحصیلی از میانگین معدل نیم ترم و ترم اول استفاده گردید. تحلیل داده‌ها با استفاده از آزمون‌های ضریب همبستگی پیرسون و تحلیل رگرسیون انجام گرفت. نتایج نشان داد که بین دو متغیر همبستگی معناداری وجود دارد و رابطه بین دو متغیر مثبت و مستقیم می‌باشد و این بدین معناست که هر چه فعالیت‌های بدنی در دانش‌آموزان مورد بررسی بالاتر باشد میزان پیشرفت تحصیلی بیشتر خواهد شد.

واژه‌های کلیدی: فعالیت بدنی، پیشرفت تحصیلی، پسر نوجوان

مطالعات روانشناسی و علوم تربیتی

دوره ۶، شماره ۲، تابستان ۱۳۹۹، صفحات ۱۳۳-۱۲۱